

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ประสิทธิผลของการลงโทษในการยับยั้งการกระทำผิด

ผิดของนักเรียน : ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนชาย

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 2 กรุงเทพมหานคร

เทพมหานคร

(The Deterrent Effect of Punishment
on Deviant Behavior : A Case Study of
Senior High School Boys in the School
Group II in Bangkok)

ชื่อผู้เขียน

นางสาวทิพย์วรรณ วานิชยากร

(Miss Tippavan Vanijyakorn)

แผนกวิชา/คณะ

คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ศาสตราจารย์ ดร. เสรีน ปุณณะหิตานนท์

ปีการศึกษา

2528

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง "ประสิทธิผลของการลงโทษในการยับยั้งการกระทำผิด
ของนักเรียน : ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา
2 กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์สำคัญ 4 ประการคือ (1) เพื่อเป็นการนำเอาทฤษฎี
การยับยั้งในวิชาอาชญาวิทยามาประยุกต์ใช้กับนักเรียนที่กระทำผิดกฎของโรงเรียน
(2) เพื่อศึกษาถึงประสิทธิผลของการยับยั้งในการป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมเบี่ยงเบน
ของนักเรียนในระดับการรับรู้ความรุนแรง ความแน่นอนและความรวดเร็วในการลงโทษ
ที่แตกต่างกัน (3) เพื่อศึกษาถึงประเด็นประสิทธิภาพการทำให้แล้วไม่ถูกลงโทษว่าจะมีผล
ต่อการยับยั้งมากน้อยแค่ไหน (4) เพื่อศึกษาถึงความเชื่อบุคคลจากการถูกลงโทษว่าจะ
มีผลเฉพาะกรณีประเภทความผิดที่ทำให้ผู้กระทำต้องถูกลงโทษหรือไม่

การเก็บข้อมูล ผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บด้วยตนเอง โดยได้ตัวอย่างจาก
โรงเรียนมัธยมชายในเขตการศึกษา 2 (โรงเรียนกลุ่มที่ 2) ตามการแบ่งของกรมสามัญ
ศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย โรงเรียนมัธยมชาย 6 แห่ง ได้แบบสอบถาม

ที่ครอบคลุมทุกข้อจำนวน 346 ราย

ผลการศึกษาการกระทำผิด 17 ประเภท อันเนื่องจากการรับรู้ปัจจัย 3 ประการ คือ การรับรู้ความรุนแรง ความแน่นอน และความรวดเร็วในการลงโทษ พบว่า การรับรู้ปัจจัย 3 ประการ มีผลทำให้นักเรียนกลัวไม่กล้ากระทำความผิด 6 ประเภท ได้มากกว่าการรับรู้ปัจจัย 2 ประการ การกระทำผิด 6 ประเภทนี้คือ 1. การมาโรงเรียนสาย 2. การแต่งกายผิดระเบียบ 3. การทุจริตในการสอบ 4. การก่อเหตุทะเลาะวิวาทกับเพื่อน ๆ 5. การพกอาวุธหรือวัตถุระเบิดมาโรงเรียน 6. การก่อเหตุทะเลาะวิวาทกับบุคคลภายนอก

ส่วนการรับรู้ปัจจัย 2 ประการนั้น ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ปัจจัย 2 ประการ มีผลทำให้นักเรียนกลัวไม่กล้ากระทำความผิด 17 ประเภท ได้มากกว่าการรับรู้ปัจจัยเพียงประการเดียวและการรับรู้ปัจจัยประการเดียวมีผลทำให้นักเรียนกลัวไม่กล้ากระทำความผิด 17 ประเภท ได้น้อยที่สุด

ผลการศึกษาประเด็นประสบการณ์การกระทำผิดแล้วไม่ถูกลงโทษว่าจะมีผลในการยับยั้งมากน้อยแค่ไหน พบว่า การตักเตือนนักเรียนกระทำผิดหลายครั้ง เป็นเพราะกระทำแล้วไม่ถูกลงโทษและเมื่อศึกษาถึงความเช็ดขยาคจากการถูกลงโทษว่าจะมีผลสำหรับประเภทความผิดที่ทำให้ผู้กระทำต้องถูกลงโทษหรือไม่ พบว่า ความเช็ดขยาคจากการถูกลงโทษ มีผลเฉพาะกรณีประเภทความผิดที่ทำให้ผู้กระทำต้องถูกลงโทษเท่านั้น

นอกจากนี้ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไป พบว่า การรับรู้ปัจจัยการลงโทษโดยทั่วไปสัมพันธ์กลับกันกับความถี่การกระทำผิด ยกเว้นการกระทำผิด 3 ประเภทคือ การมาโรงเรียนสาย การทุจริตในการสอบ และการแต่งกายผิดระเบียบ

กล่าวโดยสรุป คือ ข้อมูลส่วนใหญ่ยืนยันสมมติฐานที่ตั้งไว้